

тетъ подъ турцитѣ). Явява се въпросътъ: дали тъй образуваниятъ съюзъ не е билъ насоченъ отъ Шишмана като диверсия срѣщу турските завоевания въ южна България, а особно срѣщу тия подъ Тимурташъ надъ Къзълъ-Агачъ и Ямболъ, и второ, да отвлече вниманието на Мурада отъ походите му въ западна България? Фактъ е, че Тимурташъ взема Казълъ-Агачъ и Ямболъ и ненадѣйно спира завоеванията. Самиятъ Шишманъ отива въ Одринъ прѣзъ края на 1366 г., вѣроятно вече не само като съюзникъ, но и като шуря на Мурада (Мнѣнието на нѣкои, като това на Халкокондилъ, Цинкайзенъ и т. н., че Тамара, дадена за жена на Мурадъ, е дъщеря на Шишманъ, е съвсѣмъ погрѣшно. Даже да прѣдположимъ, че тя въ 1366 г. е била 16 годишна, ще излѣзе, че Александъръ се е оженилъ за еврейката прѣди да се качи на българския прѣстолъ. Тамара, като кръстно име, нѣма нищо общо съ еврейското Мария. Днешното кръстно българско име. Мара не е съкратено отъ Мария, а отъ Тамара, което име, като отъ тюркски произходъ, е влѣзло у българитѣ чрѣзъ прабългаритѣ)¹⁾.

¹⁾ Успѣнскій (Ж. М. Н. Пр., СХСІХ, 17 — 21) е на особено мнѣние по въпроса за Тамара. Прѣди всичко, нарича я Каратамара, повлиянъ отъ надписа на Кърцоновото евангелие, дѣто се споменува за деспота Константинъ и съпругата му „Керафама“. (Ср. Иречекъ, Ист. Бол., стр. 420). У поменика (Раковски, о Асѣню, 52) стои изразътъ „Кирѣ Тамарѣ“. Успѣнскій мисли, че не Тамара, а другата дъщеря на Александъръ, именно Десислава е била женена за Мурада. Епосътъ ни, обаче, сочи името Мара, като съкратено отъ Тамара. (Успенски криво схваналъ „Марульо, бѣла бѣлкарка“ и мисли, че тукъ името на тая царска дъщеря е Марулъ, когато „Марульо“ е отъ Маро ле или Маро льо, дѣто ле или льо е обична форма на обръщение въ народнитѣ ни пѣсни). При това, той посочва датата на брака въ 1371 год., но добавя, че всичко това сж мнѣния, за които той не гарантира. Най-вѣроятното е, че бракътъ между Тамара и Мурадъ е станалъ въ 1366 год., когато Ив. Шишманъ се съюзилъ съ турцитѣ и още отъ нея година имъ станалъ васалъ. Нека си припомнимъ, че малко прѣди тоя съюзъ сж паднали южно-българскитѣ градове К.-Агачъ и Ямболъ (въ лѣтото на 1366 г.), а Пловдивъ и Ст.-Загора били взети още кждѣ 1362 г. При това, успѣхитѣ на Лалашахинъ по долината на Марица, дори до Самоковъ сж извѣстни. Ив. Шишманъ, за да прѣдотврати турското нагазване въ западна България, защото южна България въ 1366 г. е била въ по-голѣмата си часть загубена за него, побързва да влѣзе въ съюзъ съ Мурадъ и дава сестра си като залогъ.